

# HET VERLANGEN

DOOR PETER VAN STEEN

**H**IJ schrok even op, mompelde toen ja, maar bleef stil zitten, bang de bekooring te verbreken.

En naar de slippers van den mantel grijpend, sloeg ze die om hem heen.

„Ben je niet goed?” vroeg ze toen.

Hij lachte. „Ja hoor, best.” Meteen voelde hij hoe hij het warm kreeg, alsof het bloed vlak langs de onderzijde van zijn huid stroomde. Hij zuchtte even, deed toen een greep in het bundeltje kleren dat naast hem lag en haalde een doosje sigaretten te voorschijn. Hij nam er een uit, klapte het doosje toen weer dicht en wilde het weer wegbergen.

„Zou je mij ook niet een sigaret aanbieden?”

Hij keek haar verbaasd aan.

„Rook jij dan?”

„Nog niet, maar ik wou graag rooken.”

Hij reikte haar het gesloten doosje aan.

„Tjasses wat ben je ongalant,” pruilde ze.

Hij kleurde, stamelde een „neem me niet kwalijk,” hield haar toen het geopende doosje voor en spotte:

„Gravin, als u de onvergelykelijke goedheid. . . .”

„Ja, 't is goed ” zei ze lachend, een sigaret uit het doosje nemend.

Hij zocht inmiddels naar lucifers. „Zie je,” zei ze, in de verte starend, „je kunt wel galant zijn als je wilt.”

Hij kuchte, voelde zich geveleid, lachte toen omdat hij maar niet begreep hoe hij zoo ineens veranderd was. Inmiddels had hij het doosje lucifers gevonden, streek er een af en bood haar vuur aan. Ze boog wat naar hem toe om haar sigaret aan te steken. Daardoor gleed haar badmantel wat naar voren. Plotseling, zonder dat hij het helpen kon, zag hij in de lage insnijding van haar badpak de jonge trillende borsten. Haastig keek hij voor zich. Heet klopte eensklaps het bloed in zijn slapen. Zij bemerkte niets van het kleine voorval. Of misschien wel. Ze rookte er lustig op los zooals vrouwen en meisjes rooken, niet om het perverse genot van het inhaleeren, maar zoo maar, om het rooken en zekere, vage emancipatiebegrippen. Freek rookte voor het eerst met een soort ernstige, rijpe mannelijkheid. Overigens voltrokken zich in hem processen met een zoo razende snelheid, dat hij het spoedig opgaf, ze na te speuren. Maar iets was er in zijn leven gekomen dat hij nimmer gekend had. Een verlost zijn van iets, maar tevens een gebondenheid aan iets anders. Een zoet schrijnende pijn was het.

„Waar denk je aan?” vroeg ze onverwacht.

„Ik? Denken? Nergens aan. . . .”

„O.”

Even stilte.

„Ben je hier. . . . met je ouders zeker?”

„Nee.”

„Alleen? Nee toch. . . .”